

[Justitsministeren.]

kan en Dommer kun afskediges uden Tab af Indtægter. Jeg maa saa spørge, om jeg da skal komme med et Lovforslag om, at Dommere kan afskediges ved samme Aldersgrænse som andre Embedsmænd og da efter de sædvanlige Pensionsregler. Jeg føler mig lidt betænkelig ved det under Hensyn til Grundloven, idet jeg altsaa paa dette Punkt, indtil denne Diskussion fandt Sted imellem Højesteretspræsident Gram og Professor Poul Andersen, var af den Mening, at Grundloven overhovedet forbød at afskedige Dommere, uden at de fik deres fulde Indtægt med sig.

Jeg maatte da i hvert Fald søge Samraad med Folketingets højtærede Formand derom, thi det er Folketingets Formand, det paahviler for Folketingets Vedkommende at paase, at Lovforslagene ikke strider imod Grundloven. Naturligvis maa ogsaa Justitsministeren selv være meget forsigtig med ikke at forelægge et Lovforslag, som med nogen Ret kunde kaldes grundlovsstridigt, og især vilde det da være et slemt Nederlag for Justitsministeren, hvis han forelagde et Lovforslag, som den højtærede Formand for Folketinget fandt det rigtigt at tilbagevise som værende i Strid med Grundloven. Jeg maa altsaa have Betænkeligheder ved at gaa saaledes frem i denne Sag, men paa den anden Side er det meget kedeligt at have disse mange gamle Dommere siddende og vente paa Døden eller paa det Tidspunkt, da de kan faa deres Afsked med fuld Gage.

Saa spurgte det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen om Dommeres Ordensdekorationer. Det var naturligvis ønskeligt, om Dommere vilde lade være med at modtage saadanne og dermed understrege deres fuldkomne Uafhængighed af Administrationen. Jeg nævnte nys Højesteretspræsident Grams Navn, et Navn, som jeg ikke kan nævne uden med en vis Ærbødighed; han udmærkede sig ved, at han ikke vilde modtage nogen Ordensdekoration og aldrig har modtaget nogen. Men det Eksempel, han har givet, har ikke været; den nuværende Retspræsident modtager — jeg tænker med Glæde — Dekorationer, i hvert Fald modtager han dem.

Lovgivningsmagten bør imidlertid først og fremmest sørge for, at Dommere i det hele, men især de øverste Dommere, ikke har Grund til at gøre sig økonomisk afhængige til nogen Side, for det er jo dog det værste, og heller ikke modtage eller bevare i tidligere Stillinger modtagne Indtægter fra Administrationen. Men i den Henseende er

jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der ogsaa stærkt betonedede det rimelige i det Krav, at Dommere skulde have en Løn, som gør dem økonomisk uafhængige, for det er dog det egentlige Fundament for al anden Uafhængighed.

Hermed tror jeg at have besvaret de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen gjorde. Jeg kommer saa til det ærede Medlem Hr. Elmquist og maa til ham sige, at naar han nu melder sig som en Modstander af Offentligheden i Retsplejen, er det meget for sent. Den er vedtaget gentagne Gange, sidst ved Loven af 1916, som traadte i Kraft i 1919. Jeg tror, jeg er den eneste, der i dette høje Ting har udtalt Betænkelighed ved Indførelse af den nye Retspleje, medens det var Tid; men ingen vilde høre noget som helst derom, heller ikke Venstre.

Nu har vi indført Offentligheden, og det kan jo ikke nægtes, at den har sine Fordele; at styrte sig fra Scylla i Charybdis, at indføre Offentligheden i 1919 og afskaffe den i 1930, tror jeg ikke, der er nogen Mening i. Det er ogsaa højt forunderligt at se Venstres Volter i denne Sag; men dem har det ærede Medlem Hr. Pürschel jo paavist saa klart og kraftigt, at jeg ikke skal gentage det. Jeg tror, de stillede Forslag giver en passende Begrænsning af Offentligheden paa de Punkter, hvor det er mest nødvendigt, og haaber, at Lovgivningsmagten vil holde sig til dette.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret; og her vil jeg paa een Gang svare det ærede Medlem Hr. Elmquist, som har meldt sig som min Modstander i dette Spørgsmaal, og det ærede Medlem Hr. Pürschel, i hvem jeg med stor Glæde hilser en Meningsfælle.

Jeg vil da sige, at uklare Domme fremkommer vistnok som Regel fra Højesteret af den Grund, at de uklare Domme skal dække over en Uenighed mellem Dommere. Det kan ikke hjælpe, at vi vil opretholde en ren Fiktion i det danske Folk om, at Højesteretsdomme altid er enige om den Dom, der bliver afsagt; ethvert Menneske kan begribe, at det ikke er Tilfældet. Men naar de nu er uenige, maa det altsaa ikke komme frem, at de er uenige, og saa medfører det den sørgelige Følge, at der bliver affattet en Dom og en Domsbegrundelse, som skal dække lidt over Uenigheden, og gennem hvilken man søger at tilfredsstille de forskellige Meninger indenfor Højesteret, hvorved det hele bliver uklart.

Et Eksempel paa en saadan uklar Dom har vi i den bekendte Murerdom, mel-